

comana la cooperació de clíniques psiquiàtriques amb miras al tractament.

Malauradament el curs dels estudis mèdics procura nulla preparació d'aquests estudis tan necessaris en els temps moderns, i aquella ha d'ésser satisfeta amb cursos d'ampliació, tampoc sempre accessibles. Per molt de temps han estat les psico-neurosis considerades com malalties imaginàries, com si no ens haguéssim mogut dels temps de Molière, fent-les tributàries de les persones desvagades o de les masses condescendents amb elles mateixes.

El reconeixement de què el rendiment industrial, àdhuc depèn de la seva profilàxia i tractament, és raó de què es tinguin en altre concepte, donant als transtorns psíquics o neuròtics, o somàtics suposats de causa funcional, la importància que es mereixen. A l'augment cada vegada més considerable d'aquestes afeccions, s'hi afegeix sens dubte la importància que en tots els ordres tenen dins la funció econòmica de tots els pobles.

Això té el seu antecedent en el número creixent d'infants defectius que cada dia més poden veure els metges i per als quals manquen, encara, les clíniques especials i les institucions necessàries pel seu adreçament.

LA PLAGA DELS DESENFENATS.

En el nombre considerable de desenfeinats—per la raó precisament d'ésser-ho—és on se troba el major contingent de malalts psíquics, neuròtics i psico-neuròtics. Però també n'hi ha una xifra crescuda en estat anormalment normal, que constitueixen per al metge i pel no metge una plaga temible. Pel que fa al metge, heus ací el que diu el *Journal des Praticiens* referint-se a aquesta temible família de gent que no es creu obligada—per raó de llur estat econòmic—a dedicar-se a cap treball útil a la societat.

“Els desenfeinats són una plaga pels metges. No parlem pas de les dones. Encara que desocupades, són capaces d'adhesió i resten fidels. Però els homes? Encara que no tinguin res a dir no gens menys parlen, i mancants de personalitat vigilen la més petita ocasió per posar-se de manifest. De quin tema han d'ocupar-se sinó és del proïsme? Així, el metge els hi forneix ampla autoritat d'interessar l'auditori i fer-se valer ells mateixos. El metge no és, encara, conegut. És el moment de celebrar el seu talent que el des-

enfeinat ha estat el primer en reconèixer. Que la reputació del metge és feta? Quina sort de poder entelar-ne la glòria amb el conte d'algun accident malestruc? La carrera del metge és un camí plagat de sots. Als millors ulls, l'esdevenidor està velat d'incerteses. Quina jolia de trobar en falta al metge, no pas perquè s'hagi errat! No és que s'hagi errat. El que ha fet és no guarir el malalt. I heus ací la falta imperdonable! El malalt tenia 75 anys i ha mort de resultes de pulmonia. Dieu que el fi era de preveure? El desenfeinat no hi sent d'aquesta orella. Es va deixar de fer una injecció de sèrum anti-estreptocòcic; aquesta injecció hauria operat el miracle. Responem que si de resultes de la injecció s'hagués mort el malalt, aquesta n'hauria tingut la culpa? Res més exacte. Qualsevol que hagi estat el tractament, si el malalt s'ha mort, el metge en té la culpa. No ha fet el què calia o ha fet el que no calia fer, assistint a algunes reunions el dia que un home conegut en societat s'ha mort. A peu dret i recolzat a la xenècia, el desenfeinat us demostrarà, amb arguments irrefutables, que aquest metge que frueix de la confiança del públic va de baixa. Si és jove, són les seves extravagàncies que en tenen la culpa, i, si ha arribat a la seixantena, és perquè és masa vell.

Sortosament l'auditori hi està acostumat. No dona gaire importància a les històries, aprecia en el seu just valor les crítiques. Però el desenfeinat és feliç. En destruir una reputació, s'engrandeix ell mateix, almenys ell s'ho creu, però la realitat no respon a les seves pretensions. Així que ha deixat la reunió, les converses segueixen. I les opinions es manifesten discordants. Les unes diuen que sí, les altres que no. El metge és discutit. Pot, àdhuc, donar-se el cas que hom surti en defensa seva. Aquesta sort esdevé, sobretot, si el críticador de fa poc no és igualment simpàtic a tothom. La maledicència, en efecte, per endinsar-se té necessitat de diversos elements; ans de tot, un cert grau de versemblança i, després, l'autoritat del calumniador. Si aquest frueix d'un prestigi vertader, no cal cercar res més. Serà cregut sense el més petit dubte. Si no té, al contrari, aquest ascendent que subjuga les existències, no serà cregut si un moviment de simpatia no acull les seves afirmacions. Endemés, els desenfeinats sovint són més aviat tolerats en el món, que vertaderament simpàtics. Amb facilitat enutgen llur